

Autorės pastaba

„Pargriauti 13“ – pirmoji naujos serijos knyga apie išgalvotų veikėjų grupės iš Airijos pietų gyvenimus. Tikiuosi, apie šiuos personažus jums skaityti patiks ne ką mažiau, nei man juos aprašinėti.

Tai pradžia.

Ačiū, kad skaitote.

Chloe. xox

1

Didžiosios viltys

ŠANON

BUVO 2005 M. SAUSIO 10 D.

Prasidėjo dar vieni metai, pirmoji diena mokykloje po kalėdinių atostogų.

O aš jaudinuosi – tiesą sakant, taip baisiai, kad šįryt mažiausiai trissyk vėmiau.

Pulsas kala kaip pasiutęs – vėlgi, nereikia nė sakyti, dėl to paties jaudulio, sukėlusio nevaldomą norą vemti.

Susiglosčiusi naująją mokyklinę uniformą įsistebeilijau į savo atvaizdą vonios kambario veidrodyje ir vos įstengiau save pažinti.

Tamsiai mėlynas megztinis su Tomeno koledžo ženklų ant krūtinės, balti marškiniai ir raudonas kaklaryšis. Pilkas sijonas ligi kelių, iš po jo kyšančios dvi prakaulios kojos, apmautos kūno spalvos pėdkelnėmis ir tamsiai mėlynomis kojiniųėmis, penkių centimetrų aukščio juodi bateliai.

Atrodau kaip implantas.

Panašiai ir jaučiuosi.

Vienintelė paguoda, kad su mamos nupirktais batais jau siekiu metrą penkiasdešimt septynis. Aš visais įmanomais pjūviais savo amžiui žiauriai per maža. Liesa kaip šakaliukas, krūtinė kaip du mažyčiai kepti kiaušiniai, aiškiai dar nepaliesta brendimo, skirtingai nuo visų kitų mano metų mergaičių.

Mano ilgi rudi palaidi plaukai krinta nugaros viduriu, o nuo veido juos sulaiko paprastas raudonas plaukų raištelis. Veidas be makiažo – ir dėl to atrodau dar mažesnė bei jaunesnė nei jaučiuosi. Didelės akys neproporcingos veidui, negana to, šokiruojančiai žydros.

Pamėginau prisimerkti, tikėdamasi, kad gal bent taip mano akys atrodys kiek žmoniškesnės, sąmoningai prisikandau išpurtusias lūpas, bandydama ir jas sumažinti.

Šnipštas.

Prisimerkusi atrodau nei šiokia, nei tokia, tarsi užkietėjusiais viduriais.

Nusivylusi gailiai atsidūstu, pirštų galiukais paliečiu skruostus ir dar syki drebėdama iškvepiu.

Tą stygių ūgio ir krūtinės srityse, raminu save, atperka mano brandumas. Aš rami, šaltakraujė, lyg kokia gyvenimo mačiusi senolė.

Močiutė Merfi vis sakydavo, kad gimiau su senės galva ant pečių.

Tam tikra prasme ji teisi.

Manęs niekada neišmuša iš vėžių nei bernai, nei kaprizai.

Neturiu tos gyslės, nors tu ką.

Kažkada kažkur perskaičiau, kad bręstame ne dėl amžiaus, o dėl žalos.

Jei taip, tuomet emocijų lenktynėse aš tikra senatvės pensininkė.

Labai dažnai nerimą kelia tai, kad nedirbu kaip kitos merginos. Kad manęs visiškai netraukia ir nevilioja priešinga lytis. Nė kiek nesidomiu nei vaikinais, nei merginomis, nei įžymiais aktoriais, nei karštais modeliais, nei klounais, nei šunytėliais... Na, tiek to, man patinka mieli šunytėliai ir dideli gauruoti šunys, o visa kita – buvę nebuvę.

Manęs nė trupučio netraukia bučiniai, lytėjimai, jokios glamonės. Net nuo minties purto. Turbūt stebėdama audringas tėvų draskymosi dramatisisprendžiau niekada nesusieti gyvenimo su jokia žmogumi. Jei tėvų santykiai – meilės išraiška, tai man tokios meilės per patrankos šūvį nereikia.

Jau geriau vienai.

Papurčiusi galvą, kad nuvyčiau besitvenkiančias griausmingas mintis, kol jos nesusidrumstė galutinai ir nepakeičiamai, vėl pažvelgiau į save veidrodyje ir prisiverčiau padaryti tai, ką šiais laikais darau itin retai: nusišypsoti.

Kvėpuok giliai, raginau save. Čia tavo naujoji pradžia.

Atsukusi čiaupą nusiploviau rankas, apsišlaksčiau veidą, iš paskutiniųjų bandydama atvėsinti kūną iš vidaus deginantį nerimą dėl pirmosios dienos naujoje mokykloje – kraują stingdantis dalykas.

Už aną mano mokyklą bet kokiu būdu geresnė. Nuo tokios minties iš gėdos net krūptelėjau. *Už anas mokyklas,* nuliūdusi pagalvoju. *Daugiskaita.*

Ir pradinėje, ir vidurinėje prisikentėjau nuo negailestingų patyčių.

Dėl kažkokios nepaaiškinamos žiaurios priežasties nuo kokių ketverių mane per dantį traukia kone visi bendraamžiai.

Priešmokyklinukų klasėje nuo pat pirmos dienos beveik visos mergaitės nusprendė, kad aš joms nepatinku ir kad su manimi geriau nebendrauti. Ne ką geresni buvo ir berniukai – tiesa, jų išpuoliai gal ne tokie sadistiški.

Ištis nelogiška: mūsų gatvėje su visais vaikais sutariau kuo puikiausiai, nesu įsivėlusiu nė į jokią kivrčą su savo namo vaikais.

Tik štai mokykla.

Mokykla man buvo tarsi septintasis pragaro ratas. Visi devyneri – vietoj įprastinių aštuonerių – metai darželyje, pradinėje ir vidurinėje mokykloje buvo ištisa kankynė.

Priešmokyklinukų klasėje buvo taip baisu, jog ir mama, ir mokytoja nusprendė palikti mane antrus metus, kad galėčiau mokytis su naujais vaikais. Nors naujoje klasėje man buvo ne ką geriau, įstengiau susidraugauti su tokiom Klere ir Lize, ir toji mūsų draugystė padėjo išverti mokyklos siaubus.

Kai paskutiniosios pradinės klasės metais atėjo laikas rinktis vidurinę mokyklą, suvokiau esanti visai kitokia nei kiti vaikai.

Klerė su Lize kitą rugsėjį ketino pradėti lankyti Tomeno koledžą – prašmatnią elitinę privačią mokyklą. Brangią ir su puikiausiomis priemonėmis, kurias mokykla įsigydavo iš rudų vokelių, kuriuos sunėša turtingi tėvai, siekdami, kad jų atžalos gautų geriausią išsilavinimą, kokį tik įmanoma nupirkti už pinigus.

O mane užregistravo perpildytoje vietos viešojoje mokykloje miesto centre.

Dar dabar prisimenu tą baisų išsiskyrimo su draugėmis jausmą.

Iš paskutiniųjų stengiausi ištrūkti nuo užgauliotojų, net meldžiau mamą išsiųsti mane į Berą pas jos seserį, tetą Alisą su šeima, kad galėčiau mokslus baigti ten.

Žodžiais neapsakyčiau to beviltiško jausmo, užliejusio mane, kai tėvas nesutiko, kad kraustyčiausi pas tetą Alisą.

Mama mane myli, bet buvo nusilpusi ir išvargusi, tad nenorėjo pyktis su tėvu, kai šis užsispyrė mane leisti į Balilagino rajono mokyklą.

Paskui buvo tik blogiau.

Žiauriau.

Smurtingiau.

Smurtas daugiau fizinis.

Pirmųjų metų pirmą mėnesį mane vaikėsi kelios grupuotės berniukų, reikalaujančių to, ko nenorėjau jiems duoti.

Vėliau mane ėmė vadinti *frigide*, nes nesileisdavau į draugystes kaip tik su tais bernais, kurie metų metus mano gyvenimą darė nepakeliamą.

Bjauresnieji pavadindavo ir šlykštesniais epitetais, sakydavo esą aš *frigidė*, nes po sijonu slepiu berniukiškus organus.

Kad ir kokie žiaurūs buvo berniukai, mergaitės pasižymėjo didesniu išradingumu.

Ir buvo kur kas baisesnės.

Jos platino apie mane bjauriausias paskalas, aiškino, kad aš anoreksikė ir kad kasdien po pietų tualete išvemių ką suvalgiusi.

Nebuvau anoreksikė – nei bulimikė, tiesą sakant.

Mane *surakindavo*, kai mokykloje negalėdavau prisiversti nieko įsidėti į burną, nes jei vemdavau – o tai nutikdavo dažnai, – tai tik dėl to nepakeliamo kasdienio streso. Be to, buvau visai smulkutė – nedidukė, neišsivysčiusi, laibutė. Ir visa tai tik dar labiau kurstė paskalas.

Kai penkiolikos taip ir nesulaukiau pirmųjų menstruacijų, mama nuvedė mane pas vietos šeimos gydytoją. Atlikęs kraujo tyrimus ir apžiūras, mūsų šeimos gydytojas mudvi su mama patikino, kad aš sveika kaip ridikas ir kad kai kurios mergaitės subręsta šiek tiek vėliau nei kitos.

Nuo tada prabėgo kone metai, bet išskyrus vieną ne visai reguliarių ciklą varšarą, trukusį mažiau nei pusdienį, tikrų menstruacijų iki šiol taip ir nepatyriau.

Jei atvirai, susitaikiau, kad mano organizmas ne toks kaip normalių merginų – juk aišku kaip dieną.

Gydytojas paragino mamą įvertinti mano mokymosi sąlygas, sakydamas, kad dėl ten patiriamos streso greičiausiai trinka ir mano fizinė raida.

Po karšto ginčo tarp tėvų, kuomet mama stoji mano pusėn, mane vis tiek grąžino į mokyklą, kurioje ir toliau tvėriau nenusakomas kančias.

Jų žiaurumas pasireiškė pavardžiavimais, paskalų skleidimu, moteriškų įklotų klįjavimu man ant nugaros, o neretai ir fiziniais antpuoliais.

Kartą per darbų pamoką kelios už manęs sėdėjusios mergaitės virtuvinėmis žirkklėmis nukirpo gabalą mano surištų plaukų ir paskui mosavo jais kaip trofėjumi.

Visi gardžiai kvatojosi, ir tą akimirką tų besijuokiančiųjų iš mano skausmo nekenčiau labiau nei tų, kurios tą skausmą sukėlė.

Kitą kartą per fizinio lavinimo pamoką tos pačios mergaitės telefonu nufotografavo mane su vienomis kelnaitėmis ir nuotrauką išsiuntinėjo visiems mūsų laidos moksleiviams. Kaipmat įsikišo direktorius, laikinai nušalino nuo pamokų telefono turėtoją, bet ligi tol iš manęs išsityčiojo pusė mokyklos.

Pamenu, kaip tądien skaudžiai verkiau. Aišku, ne visų akivaizdoje, o tualete. Įlėkusi į tualetą kabiną net svarsčiau, gal reikėtų viską užbaigti. Suryčiau saują tablečių ir būtų baigtas kriukis.

Tuo metu gyvenimas atrodė ištisas kartus nusivylimas. Nebenorėjau tokio gyventi.

Bet nieko nepadariau, nes esu per didelė bailė.

Išsigandau, kad vaistai *nesuweiks*, o atsigavėliojuosi turėsiu dorotis su pasėkmėmis.

Buvau visiškai palūžusi.

Mano brolis Džojus sakė, kad mane užgaulioja, nes esu graži, ir tas mano kankintojas vadino *pavydžiom kalėm*. Jis man aiškino, kokia aš gražuolė, ir patarė *virš viso to pakilti*.

Lengva pasakyti – be to, neįtikino jis manęs tuo pareiškimu apie grožį.

Daugelis mane mokykloje užgauliojusių merginų tai daro dar nuo darželio laikų.

Abejoju, ar anais laikais grožis čia atliko kokį vaidmenį.

Manęs tiesiog *nemėgsta*.

Be to, kad ir kaip stengėsi gintis ir ginti mano garbę, Džojus nesuvokė, kas vyksta mokykloje.

Vyresnėlis brolis – mano priešingybė visomis įmanomomis prasmėmis.

Aš mažiukė, jis aukštas. Mano akys žydros, jo žalios. Aš tamsiaplaukė, jis šviesbrūvis. Jo oda – saulės nugairinta auksinė. Aš blyškiaodė. Jis tiesmukas ir mėgsta reikštis, o aš tylenė, savo nuomonės neišsakau.

Didžiausias skirtumas tarp mudviejų su broliu tas, kad jį visa mūsų abiejų lankomos Balilagino rajono mokyklos bendruomenė *nešioja ant rankų*.

Žinoma, priimtas į Korko mažąją airiškojo žolės riedulio lygą Džojus pasidarė tik dar populiaresnis, bet ir be sporto jis šaunus vyrukas.

Ir būdamas toks šaunus vyrukas, Džojus stengėsi mane nuo visų tų negandų saugoti, bet vienam žmogui tai per sunku.

Mudu su Džojumi turime vyresnį brolių Dareną ir tris jaunesnius: Taigį, Olį ir Šoną, bet nė vienas iš mūsų nesame kalbėjęsi su Darenu nuo tos dienos, kai prieš penketą metų po eilinio audringo kivrčo su tėvu jis išėjo iš namų. Taigis ir Olis, kuriems vienuolika ir septyneri, yra pradinukai, o trejų Šonas dar su sauskelnėmis – tad gynėjų gausa girtis negaliu.

Tokiomis dienomis kaip šiandien labai trūksta vyriausio brolio.

Dvidešimt trejų Darenas septyneriais metais už mane vyresnis. Didelis, bebaimis – tikras bet kurios augančios mergytės vyresnis brolis.

Nuo mažų dienų garbinau žemę, kuria jis vaikščioja. Sekiodavau jam su draugais iš paskos, visur su juo vaikiodavausi. Jis visada mane saugojo, jei ko prikrėsdavau, namie nuolat prisiimdavo mano kaltes.

Jam lengva nebuvo. O būdama dar visai mažiukė neperkandau visų jo vargų. Mama su tėčiu buvo padraugavę gal porą mėnesių, kai ji penkiolikos pasijuto besilaukianti Dareną.

Pažymėtas benkartu, nes katalikiškoje Airijoje devintame dešimtmetyje gimė ne santuokoje, brolis nuo pat vaikystės patyrė ne vieną sunkumą. Jam sulaukus vienuolikos reikalai dar labiau suprastėjo.

Kaip ir Džojus, Darenas buvo puikus airiškojo žolės riedulio žaidėjas. Jo, kaip ir *manęs*, nekentė mūsų tėvas. Nuolat rasdavo Darenui priekabių – tai šukuosena ne tokia, tai rašysena per mažai daili, tai riedulio aikštyne esą nesublizgėjo, tai į porą ne tą pasirinko.

Darenas gėjus, ir mūsų tėvui tai buvo nepakeliama.

Dėl brolio lytinės orientacijos jis kaltino vieną incidentą praicityje, ir jokie niekieno argumentai mūsų tėvo neįtikino, kad homoseksualumo *nesirenki*.

Darenas iš prigimties gėjus, kaip kad Džojus – heteroseksualus, o aš – tuščia.

Jis toks, koks yra, ir man širdis krauju srūva, kad nuosavuose namuose jo tokio nepriima.

Gyventi su tėvu homofobu mano broliui buvo tikriausia kančia.

Tėčio dėl to nekenčiu labiau nei dėl visų kitų jo piktadarysčių, kurių jis prikrėtė bėgant metams.

Tėvo nepakantumas ir atvirai diskriminuojantis elgesys savo *sūnaus* atžvilgiu – tikrai niekšiščiausias jo bruožas.

Kai Darenas metams paliko sportą, kad geriau išlaikytų baigiamuosius egzaminus, mūsų tėvui nurovė stogą. Po kelių mėnesių karštų ginčų, neretai lydimų ir apsikumščiavimų, Darenui galiausiai trūko kantrybė, jis susikrovė daiktus, išėjo pro duris ir niekada nebegrįžo.

Nuo to vakaro prabėgo jau penkeri metai, ir per tą laiką nė vienas jo nei matėme, nei girdėjome – neskaitant paštu per Kalėdas siunčiamų sveikinimų.

Nežinome nei jo telefono numerio, nei adreso.

Pranyko kaip dūmas.

Vėliau visa ta jėga, kuria tėvas lig tol spaudė Dareną, perėjo jaunesniesiems broliukams – o jie tėvo akyse buvo *normalūs* sūnūs.

Kai nesėdi smuklėje ar nesilažina žirgų lenktynėse, mūsų tėvas tamposi berniukus po treniruotes ir varžybas.

Visą dėmesį skiria jiems.

Iš manęs jam jokios naudos – ką čia iš mergos peši.

Nei sportas man sekėsi, nei blizgėjau moksluose ar užklausinėje veikloje.

Tėvas mane laiko tiesiog burna, kurią reikia maitinti iki aštuoniolikos.

Ir aš to tikrai neprasimanau. Tėtis pats ne sykį ir ne kelis man tai kartojęs.

Po kokio penkto ar šešto karto tokie jo žodžiai manęs nebeveikė.

Jam aš visai neįdomi, o ir man visiškai nerūpi patenkinti dažnai su sveiku protu prasilenkiančius jo lūkesčius. Berniukas vis tiek nebūsiu, tad nėra prasmės bandyti įsiteikti žmogui, kurio mąstysena geru pusamžiu atsilieka nuo gyvenimo permainių.

Aš jau seniai pavargau melsti meilės žmogaus, kuris, kaip pats sako, niekada manęs netroško.

O štai dėl jo spaudimo Džojui labai sielojauosi, ir dėl to kaskart, kai tik jis atskuba man į pagalbą, jaučiuosi nepaprastai kalta.

Jis dabar paskutinėje, šeštoje, vidurinės klasėje ir pats turi rūpesčių – ir žolės riedulio rezultatai, ir baigiamieji egzaminai, ir puse etatu darbas degalinėje, o dar draugė Ifė.

Žinau – kai skauda man, skauda ir Džojui. Nenoriu jam būti našta, kuria nuolat reikia rūpintis, tačiau nuo pat neatmenamų laikų kaip tik taip ir yra.

Jei atvirai, nebenorėjau matyti, kaip brolis toje mokykloje vėl ir vėl nusivilia. Praeidama pro jį koridoriuje kaskart matydavau, kaip priblęsta jo šypsena.

Tiesa, nevalia nepaminėti, kad mūsų mokyklos mokytojai bandė mane apsaugoti nuo linčiuotojų būrio, o profesinio orientavimo mokytoja ponია Falvi antraisiais metais net buvo man surengusi konsultacijas su mokyklos psichologu kas dvi savaites, kol išseko finansavimas.

Mama įstengė sukrapštyti pinigų privačiai psichologei, bet viena sesija kainavo aštuoniasdešimt eurų, be to, mamos prašymu, negalėdama atvirai išsišnekėti, pas ją lankiausi tik penkis kartus, o tada pamelavau mamai, kad man jau daug geriau.

Geriau nebuvo.

Niekada geriau nebuvo.

Tiesiog negalėjau matyti, kaip mama plėšosi.

Jaučiausi baisiai, kad esu jai finansinė našta, tad susikaupiau, išspaudžiau šypseną ir taip kasdien toliau vaikščiojau į tą pragarą.

Tačiau užgauliojimai nesiliovė.

Niekas nesiliovė.

O vieną dieną liovėsi.

Aną mėnesį, likus savaitei iki Kalėdų atostogų, praėjus vos trimis savaitėms po panašaus incidento su ta pačia merginų grupe, grįžau namo apsipylosi ašaromis, suplėšytu mokykliniu megztuku, į nosį prisikišusi tualetinio, kad nebekraujuotų. Bėgau nuo grupės mokyklos penktokių, kurios įnirtingai aiškino, kad, girdi, aš bandau kabinti vienos iš jų berną.

Tai buvo visiška nesąmonė, nes aš nė nesizvalgiau į tą vaikina, kurio viliojimu jos mane kaltino – čia tiesiog apgailėtina iš daugybės panašių jų dingusių mane sumušti.

Tądien *aš* lioviausi.

Lioviausi melavusi.

Lioviausi apsimetinėjusi.

Lioviausi, ir taškas.

Tądien lūžis įvyko ne tik man, bet ir Džojui. Jis grįžo namo man pavymui, savaitei nušalintas nuo pamokų, nes atitalžė mano pagrindinės kankintojos Kieros Malouni brolių.

Vos tik mane išvydusi mūsų mama kaipmat atsiėmė mane iš mokyklos.

Nepaklususi tėvo valiai, nes jam atrodė, kad man reikia užsiauginti storesnę odą, mama nuėjo į vietos kredito uniją ir pasiėmė paskolą mano studijoms Tomeno koledže apmokėti. Ši privati vidurinė mokykla yra 25 kilometrai nuo Balilagino.

Nors buvo neramu dėl mamos, žinojau: jei dar bent sykį ižengsiu į senąją mokyklą, gyva iš jos *nebeišeisiu*.

Pasiektas dugnas.

Kai man prieš veidą pamosavo galimybė į geresnį, laimingesnį gyvenimą, čiupau ją abiem rankom ir nebepaleidau.

Ir nors bijojau, kad sužinoję, jog pereinu į privačią mokyklą, mane gali imti užgaulioti mūsų socialinio būsto kaimynų vaikai, buvau tikra, kad baisiau už tuos košmarus, kokius teko atlaikyti anoje mokykloje, tikrai nebus.

Be to, Klerė Bigs ir Lizė Jang, su kuriomis kartu lankiau darželį, bus mano klasiokės. Taip mane patikino Tomeno koledžo direktorius, ponas Tumis, kai mudvi su mama per Kalėdų atostogas buvome nuėjusios užsiregistruoti.

Ir mama, ir Džojus mane labiausiai palaikė bei drąsino, mama net pasiėmė kelias papildomas valymo pamainas ligoninėje, kad apmokėtų man vadovėlius bei naują uniformą, kurioje buvo ir trumpas sportinis *švarkelis*.

Iki Tomeno koledžo vieninteliai mano matyti dėvintys švarkus buvo vyrai per sekmadienio mišias, *niekad* paaugliai, o dabar, štai, galėsiu kasdien juo vilkėti.

Kad vidury svarbių tarpinių egzaminų metų išėjau iš vietos vidurinės, mūsų šeimoje kilo audringas ginčas – tėvas siautėjo, kaip čia kišame tūkstančius eurų švietimui, nes jis, girdi, visai šalia namų nemokamas.

Kai bandžiau tėvui aiškinti, kad man mokykloje ne taip paprasta kaip jo brangiajam sportininkui sūneliui, jis numojo ranka, manęs nebesiklausė ir kaip

kirviu nukirto, kad jam ne prie širdies, jog lankysiu visų taip giriamą regbio žaidėjus ruošiančią mokyklą, pilną pasipūtusių turtingų juokdarių.

Kaip šiandien prisimenu jo žodžius: „Nesvaik ir nusileisk iš padebesių, mergele! Ne regbiui ir ne prašmatniems mokslams tave auginam!“ Tiesa, dar viena topinė jo frazė: „Tarp tų šiknių vis tiek nepritapsi.“ Taip ir pasakė. Mano tėvas.

Norėjau jam atkirsti: „Vis tiek ne už tavo pinigus!“, nes tėvas nedirba nuo tada, kai buvau septynerių, visi šeimos aprūpinimo rūpesčiai užkrauti mamai. Bet neatkirtau, nes norėjau ir toliau vaikščioti.

Mano tėvui tai nesuvokiama, bet, aišku, jo paties turbūt nė sykio niekas nėra užkabinęs. Kalbant apie užgauliojimą, Tedis Linčas pats yra neprastas užgauliojojas.

Mamą užgaulioja nuolat, Dievas mato.

Kadangi tėvas taip siunta dėl mano mokslų, didžiumą žiemos atostogų pratūnojuau savo kambaryje, bijodama pakliūti jo akiratin.

Aš vienintelė mergaitė šeimoje tarp penkių brolių, todėl turiu savo kambarį. Tiesa, ir Džojus savąjį turi – kur kas erdvesnį nei maniškis. Kol dar kartu buvo Darenas, broliai kambariu dalijosi. Taigis su Oliu gyvena kitame, didesniame kambaryje, o Šonas su tėvais – pačiame erdviausiame.

Ir nors tas mano kambarys iš tiesų tebuvo ankšta kamaraitė namo priekyje, kurioje vos gali apsiskuti, man labai patiko, kad už rakinamų durų galiu turėti į valias privatumo.

Skirtingai nuo keturių kambarių viršuje, mūsų apartamentai buvo *mažučiai*, su nediduke svetaine, virtuve ir vienu vonios kambariu visai šeimynai. Namas dvibutis, esantis stambiausiojo Balilagino socialinio būsto komplekso „Briedžio terasos“ pakraštyje.

Mūsų rajonas buvo pavojingas, knibždantis nusikaltėlių, tad aš jo vengdavau sėdėdama savo kambaryje.

Mano kambarelis man – kaip šventovė šiuose namuose ir gatvėje, pilnuose bruzdesių ir beprotysčių, bet žinojau, kad amžinai čia negyvensiu.

Mano privatumas gali greit baigtis, nes mama ir vėl laukiasi.

Jei gims mergytė, šventovę prarasiu.

– Šane! – iš už vonios durų pasigirdo beldimas, sudrumstęs visas mano mintis. – Paskubėk! Žiauriai reikia į tūliką.

– Pora minučių, Džojau, – atsiliepiu ir ėmiau toliau apžiūrinėti savo atvaizdą. – Tau pavyks, – sušnabždėjau sau. – Tikrai pavyks, pamatysi, Šanon.

Kai vėl pasigirdo beldimas, skubiai nusibraukiau rankas į rankšluostį nuo lentynos ir atrakinau duris, o už jų išvydau brolių, stovintį vienomis juodomis trumpikėmis, besikasantį krūtinę.

Pamatęs kaip atrodau jis tik išplėtė akis, miegai akimirksniu išgaravo, o veidas prisipildė nuostabos. Vieną akį puošė mėlynė, atsiradusi po ano savaitgalio žolės riedulio rungtynių, bet jam, toks įspūdis, tatau nė motais.

– O tu... – nutęsė brolis, kaip buvo pratęs broliškai girdamas. Jau pasiruošiau išgirst kokį pokštą apie mane, bet taip ir neišgirdau. – Tokia graži, – pasakė jis, blyškiai žalios jo akys buvo kupinos šilumos ir bežodžio rūpesčio. – Tau labai tinka ta uniforma, Šane.

– Kaip manai, ar susitvarkysiu? – tyliu balsu, kad neprižadinau kitų, paklausiau.

Mama vakar dirbo dviem pamainomis, tad jie su tėčiu dar miega. Už uždarytų durų buvo girdėti garsus tėčio knarkimas, o du jaunėlius į mokyklą nuo čiužinių reikės traukti tik vėliau.

Kaip visada, čia tik mudu su Džojumi.

Du draugeliai.

– Kaip manai, ar pritapsiu, Džojau? – balsu išreiškiau rūpestį. Su Džojumi kalbėtis galima. Su juo vieninteliu iš visos šeimos galiu atvirai kalbėtis, pasitikėti. Nužvelgiau savo uniformą ir bejėgiškai gūžtelėjau pečiais.

Nužiūrino jis mane nebylaus jaudulio kupinomis akimis. Žinojau, kad taip anksti kėlėsi ne dėl to, kad jau tuoj tuoj privarys į kelnes, o norėdamas pirmą mano rytą naujojoje mokykloje mane išlydėti.

Juk dar tik penkiolika po šešių.

Tomeno koledže, kaip ir mūsų rajono mokykloje, pamokos prasideda penkios po devynių, bet iki koledžo veža autobusas, o vienintelis, važiuojantis pro mūsų rajoną, stoja be penkiolikos septintą.

Tas autobusas ankstyviausias, išvykstantis iš Balilagino, bet vienintelis, galintis mane nuvežti laiku į pamokas. Mama rytais dažniausiai dirba, o tėtis manęs paprasčiausiai neveža.

Kai vakar vakare paprašiau tėčio mane pavėžėti, šis atkirto, kad jei nusi leisčiau iš padebesių ir grįžčiau į Balilagino rajono mokyklą kaip Džojus ir visi kiti rajono vaikai, jokių pavėžėjimų nė nereikėtų.

– Eina švilpt, kaip tavimi didžiuojusi, Šane, – jausmingai pasakė Džojus. – Tu pati nesuvoki, kokia esi drąsi. – Porąsyk atsikrenkštęs pridūrė: – Palauk, kai ką tau turiu. – Tada siauru koridoriuku nušlepsėjo į savo kambarį

ir po minutėlės grįžo. – Štai, – sumurmėjo jis ir įgrūdo man į delną porą penkių eurų banknotų.

– Džojau, ne! – kaipmat sumojau, kad nevalia imti jo taip sunkiai uždirbtų pinigų. Toje degalinėje jis gauna skatikus, o pinigų mūsų šeimoje visada striuka, tad imti iš brolio dešimt eurų tikrai nederėtų. – Negaliu...

– Imk pinigų, Šanon, čia tik dešimtinė, – kaip kirviu nukirto jis. – Žinau, kad močiutė davė autobuso bilietui, o čia – šiaip, kad bent kiek turėtum kišenėje. Nežinau, kokia ten tvarka, bet nenoriu, kad nuvažiuotum visai tuščiom rankom.

Nurijau iš lėto kylantį jaudulio tumulą ir išspaudžiau:

– Ar tikrai?

Džojus linktelėjo, tada prisitraukęs stipriai apkabino.

– Pamatysi, kaip viskas bus gerai, – sušnabždėjo man į ausį ir taip tvirtai suspaudė, kad nebebuva tikra, ką jis čia bando paguosti ar nuraminti. – Jei tave kas bent žodeliu užkabins, parašyk man ir aš atvažiaavęs supleškinsiu tą velnio mokyklą ligi pamatų – su visais jos pasipūtėliais regbio gerbėjais.

Nuo tokių kalbų kaipmat prabustum.

– Viskas man bus gerai, – pasakiau šįsyk dar tvirtesniu balsu, kad jis nusiiramintų. – Bet jei dar delsiu, pavėluosiu, o pirmą dieną to nederėtų daryti.

Dar sykį apkabinusi brolių apsigobiau apsiaustą, griečiau kuprinę, užsimečiau ant nugaros ir pasukau prie laiptų.

– Parašyk! – šuktelėjo Džojus man jau gerokai palypėjęs. – Aš rimtai: jei tik kas bandys tave traukti per dantį, atvarysiu ir pastatysiu visus į vietą.

– Man pavyks, Džojau, – sušnabždėjau ir pažvelgiau į jį, persisvėrusį per turėklus, rūpestingai mane stebintį. – *Pavyks.*

– Žinau. – Jo balsas buvo žemas ir skausmingas. – Aš... Tiesiog aš už tave, – staigiai iškvėpė jis. – Aš visada už tave.

Žiūrėdama, kaip brolis man mojuoja lyg tėvas savo pirmagimiui, supratau, kaip vis dėlto jam sunku. Jis visada puola mane ginti, visada šoka į akis, kad tik man niekas nieko nepadarytų.

Noriu, kad jis manimi didžiutųsi, kad matytų nebe šiaip mergytę, kuriai nuolat reikia jo apsaugos.

Man to reikia pačiai.

Kupina naujų jėgų ir ryžto plačiai jam nusišypsojau ir išskubėjau iš namo, kad nepavėluočiau į autobusą.

2

Viskas pasikeitė

ŠANON

IŠLIPAU IŠ AUTOBUSO IR NET LENGVIAU ATSIDUSAU PAMAČIUSI, JOG TOMENO koledžo durys moksleiviams atviros nuo septintos ryto, kad būtų patogiau ir bendrabučio gyventojams, ir suvažiuojantiems iš apylinkių.

Dėl žvarbumos nuskubėjau į vidų.

Lauke pylė kaip iš kibiro, ir kitokiomis aplinkybėmis būčiau tai palaikiusi bloga lemiančiu ženklu, bet juk čia Airija ir lyja vidutiniškai nuo 150 iki 225 dienų per metus.

Be to, sausio pradžia – tipiškas liūčių metas.

Pastebėjau, kad ne aš vienintelė atvažiavau dar gerokai iki prasidedant pamokoms. Keletas moksleivių jau vaikštinėja koridoriais, sėdi valgykloje ir kitose viešosiose erdvėse.

Taip, viešosiose erdvėse.

Tomeno koledže kiekvienų metų klasėms skirtas, kaip man tuomet pasirodė, geros svetainės dydžio kambarys.

Baisiausiai nustebau supratusi, kad manęs niekas nepuolė užgaulioti, kaip kad puldavo visose kitose mokyklose, kurias teko lankyti.

Moksleiviai zujo aplink mane, nekreipdami į mane nė menkiausio dėmesio, aiškiai paskendę savuose rūpesčiuose.

Sulaikiusi kvapą laukiau, kada pagaliau kas mestels kokią kandžią repliką ar pastums.

Nieko panašaus.

Pereidama į kitą mokyklą iš kaimyninės viešosios vidury mokslo metų tikrai tikėjaisi tiradų įžeidinėjimų ir būrio naujų priešų.

Tačiau *ničnieko*.

Pora žmonių mane smalsiai nužvelgė, bet niekas nepriėjo.

Tomeno moksleiviai arba nežino kas aš, arba jiems nesvarbu.

Šiaip ar taip, šioje mokykloje nesu dėmesio centre, ir tai *jėga*.

Pamaloninta tokios staigaus nematomumo skraistės ir pirmąsyk per daugybę mėnesių kur kas lengviau atsipūtusi, ėmiau dairytis po trečiokų viešąją erdvę.

Kabinetas atrodė erdvus ir šviesus, su langais nuo grindų ligi lubų vienoje pusėje, išėinančiais į pastatų kiemą. Citrinų spalvos sienas puošė buvusių moksleivių lentelės su nuotraukomis. Erdvę užpildė pliušo sofas ir patogios kėdės, keletas apskritų stalų su atitaikytomis ažuolo kėdėmis. Kampe net buvo įrengta nedidukė virtuvėlė su virduliu, skrudintuvu ir mikrobangų krosnele.

Po paraliais.

Tai štai kaip gyvena kita pusė.

Tomeno koledžas, toks įspūdis, – lyg kitas pasaulis.

Kita visata nei ta, iš kurios atvykau aš.

Tai bent.

Galiu atsivežti keletą riekių duonos ir mokykloje išgerti arbatos su skrebučiais.

Suglumusi išsmukau ir apėjau visus koridorius bei kabinetus, bandydama susigaudyti, kas kur.

Pasiskaičiusi tvarkaraštį įsiminiau, kokiuose statiniuose ar korpusuose bus pamokos.

Kai likus dešimčiai minučių iki devintos suskambo skambutis, primenantis, kad už penkiolikos minučių prasideda pamokos, jau jaučiausi visai tvirtai, o išgirdusi pažįstamą balsą iš palengvėjimo vos neapsižliumbiau.

– Dieve mano! Dieve mano! – garsiausiai sukliko aukšta gracinga blondinė su futbolo aikštės dydžio šypsena ir patraukė ne tik mano, bet ir kitų dėmesį, nes ėmė įnirtingai brautis per žmones, kad prieitų prie manęs.

Nebuvau pasiruošusi, kad ji mane taip stipriai apkabins. Nors, tiesą pasakius, ko daugiau iš Klerės Bigs tikėtis?

Kad mane sveikina besišypsantys, draugiški veidai, o ne tokie, prie kokių buvau įpratusi, apsuko galvą.

– Šanon Linč, – tarsi sukikeno, tarsi sušvogždė Klerė ir dar smarkiau mane apkabino. – O tu iš tiesų čia!

– Čia, – nusijuokiau ir patapšnojau jai per nugarą, bergždžiai mėgindama išsilaisvinti iš stipraus jos glėbio. – Bet jeigu dar mane taip spausi, greit ir pasukutinį kvapelį išleisiu.

– Velnias, atleisk, – sukikeno Klerė ir žengusi žingsnį atgal atleido savo mirtinus gniaužtus. – Pamiršau, kad nuo ketvirtos klasės tu neaugi. – Tada

žengė dar vieną žingsnį atgal ir nužvelgė mane. – Gal net nuo trečios, – suprunkštė ji, o akyse šokinėjo velniukai.

Tai nebuvo pasakyta kandžiai, tiesiog konstatuotas faktas.

Savo amžiui aš tikrai mažutė, o šalia metro septyniasdešimt penkių draugės atrodau dar menkesnė.

Ji aukšta, sportiško kūno sudėjimo ir nepaprastai graži.

Ir ji to savo grožio nė kiek nesikuklina.

Anaiptol – jos veidas švytėte švyti.

Klerė tiesiog pribloškianti – didelės rudos šuniuko akys, dailios šviesos garbanos. Ji džiaugiasi gyvenimu, o šypsena suminkštintų net pačią atšiauriausią širdį.

Dar būdama ketverių supratau, kad ta mergaitė kitokia.

Jaučiau, kaip ji spinduliuoja gėrį. Jaučiau jį visus tuos ilgus aštuonerius metus, kai ji nuolat mane užstodavo nuo užgauliojimų, neretai ir pati nuo jų nukentėdama.

Ji puikiai skiria blogį nuo gėrio ir yra pasiruošusi stoti silpnesniųjų pusėn.

Tokius kaip ji branginame.

Nuėjusios mokytis į skirtingas vidurines mokyklas mudvi atitolome, bet pakako tik į ją pažvelgti, kad suprasčiau, jog tai ta pati sena gera Klerė.

– Negalime juk visos būti kaip kartys, – atšviau draugiškai, žinodama, kad ji neketino manęs užgauti.

– Dieve, kaip smagu, kad tu čia, – ji papurtė galvą ir nusišypsojo man. Tada iš laimės pašoko ir dar sykį mane apkabino. – Negaliu patikėti, kad tavo tėvai pagaliau apsisprendė tave čia leisti.

– Taigi, – susinepatoginusi atsakiau. – Geriau vėliau negu niekad.

– Šane, čia tikrai bus kitaip, – rimtu balsu prabilo Klerė, o jos akys prisipildė neišsakytos emocijos. – Baigėsi visos tavo negandos. – Ji vėl atsiduso, ir supratau, kad kažką nutyli, nenori pasakyti visko, ką mano.

Klerė žino.

Pradinėje juk kartu buvom.

Ji matė, kaip tuo metu gyvenau.

Pati nesuprantu, kodėl džiaugiuosi, kad ji iki galo nežino, kaip man buvo blogai.

Nebenoriu jausti to pažeminimo.

– Aš tave užstosiu, – tęsė ji, – ir Lizė – jei, aišku, įstengs išsiropšti iš lovos ir ateiti į mokyklą.

Plačiau nusišypsojusi nuvijau šalin visus anuos demonus ir pasakiau:

– Už naują pradžią.

– Tikrai taip! – entuziastingai pritarė Klerė ir susidaužėme kumščiais. –

Už naują pradžią – šviesią ir gražią.

Pirmoji dienos pusė praėjo kur kas geriau nei tikėjau. Klerė supažindino su draugais, ir nors daugelio jų vardų vis tiek neįsiminiau, jaučiausi be galo dėkinga, kad jie mane įtraukė ar net, drįščiau sakyti, *priėmė*.

Aš nepratusi, kad mane priima į draugų ratą, tad reikės priprasti prie nesi-
baigiančių pokalbių ir draugiškų klausimų tiradų mano adresu.

Kadangi daugiausia laiko leidžiu savo pačios draugijoje, turbūt bus nelengva vėl įsilieti į normalų paauglių būrį. Kad prie manęs nori prisėsti, su mani-
mi bendrauti, vaikščioti po mokyklą ne tik Džojus ir jo draugai, labai netikėta ir net rauna stogą.

Kai pagaliau įpusėjus trečiai pamokai, kaip pati sako, dėl užtrukusio apsi-
lankymo odontologo kabinete, pasirodė mano kita darželio laikų draugė Lizė Jang, mudvi ir su ja kaipmat atradome bendrą kalbą, lyg to ilgų metų tarpo nė nebūtų buvę.

Lizė į mokyklą atėjo su berniukiškos uniformos kelnėmis ir kedais, jai nė motais, ką apie jos išvaizdą pasakys kiti. Iš tiesų į kitų nuomonę jai nusišypsauti. Rengiasi ji pagal akimirkos nuotaiką ir lygiai taip pat neslopina tikrųjų jaus-
mų. Ryt gal ateis sijonuota ir išsidabinusi. Ji elgiasi kaip nori, kada nori ir kitų
požiūris jai visiškai nereikšmingas ir neįdomus.

Ilgais, sodriai šviesiais plaukais, surištais į uodegą, ir veidu be makiažo, kuriame išryškėja tos didelės mėlynos akys, ji spinduliuoja ramų pasitikėjimą
savimi.

Dar pastebėjau, kad per pamokas net su tomis savo apsmukusiomis kel-
nėmis ir sutaršyta šėveliūra Lizė sulaukia nemažai vyrukų dėmesio – štai jums
įrodymas, kad priešingą lytį traukia nebūtinai tik apsinuoginusios ir išsičius-
tėjusios fyfutės.

Nuoširdi šypsena ir malonus būdas daro savo.

Lizė daug kuo buvo panaši į Klerę, bet tuo pat metu ir visai kitokia.

Kaip ir Klerė, Lizė šviesiaplaukė ir ilgakojė.

Abi pagal savo amžių buvo ištįsusios ir svaiginamai gražios.

Tačiau Klerė – tikra atlapaširdė, kartais gal net perlenkianti lazda, kai Lizė – atsipalaidavusi ir šiek tiek intravertė.

Klerė nedvejojanti, o Lizė dažnai sprendimus apsvarsto, įvertina.

Klerė visada tvarkinga, dailiai pasidažiusi veidą ir kiekvienai progai puikiausiai susiderinusi aprangą, o Lizės stilius nenuspėjamas.

Taip aš, smulkutė brunetė, pritapau prie dviejų klasės gražuolių.

Atodūsis...

– Ar viskas gerai, Šane? – po ilgosios pertraukos paklausė Lizė.

Žingsniavome į kitą anglų kalbos pamoką pietiniame korpuse, kai staiga stabtelėjau sudarydama nemažą moksleivių spūstį.

– Kad mane kur, – sumurmėjau, supratusi klaidą. – Tualete palikau telefoną.

Man iš kairės einanti Klerė apsisuko ir susiraukė:

– Eik pasiimk, mes palauksim.

– Tualetas tikslųjų korpuse, – suinkščiau. Tomeno koledžas milžiniškas, o pamokos išsimėčiusios po visą didžiulį kompleksą. – Teks grįžti pasiimti, – pridūriau sunerimusi nuo minties, kad kas nors gali rasti telefoną ir bandyti šniukštinėti po mano asmeninę erdvę. Pats mobilusis ne ką vertas – vienas pigiausių modelių rinkoje, net be kameros, bet mano. Ten daug asmeninių žinučių, tad reikia susigrąžinti. – Velnias.

– Nesijaudink, – įsiterpė Lizė, – mes tave palydėsime.

– Ne. – Iškelčiau ranką ir papurčiau galvą. – Nenoriu, kad per mane ir judvi į pamoką pavėluotumėte. Pati atsinešiu. – Esu naujokė. Pirmą dieną mokykloje. Abejoju, ar mokytojas labai reikš pretenzijas, jei šiek tiek pasivėlinsiu. O štai Klerė su Lize senbuvės, tad ir neturi pateisinamos priežasties vėluoti į pamokas.

Aš kaip nors.

Man tikrai nereikia – ar neturėtų reikėti – auklių, lydinčių po visą mokyklą.

Klerė akivaizdžiai sutrikusi susiraukė.

– Ar tikrai?

– Tikrai, – linktelėjau. – Kelią rasiu.

– Kaži, Šane. – Lizė įsikando į apatinę lūpą. – Gal vis dėlto kuri nors tave palydėsime. – Gūžtelėjo. – Dėl viso pikto...

Suskambėjo antras skambutis – vadinasi, prasideda pamoka.

– Eikit, – pamojau joms. – Aš neprapulsiu.

Apsisukusi nuskubėjau koridoriu prie durų, o kieme pasileidau bėgte. Be gailėsčio čaižant lietui visu greičiu bėgti teko išsisukti devynias minutes – takas

tarp kelių sporto aikštynų galiausiai nuinguriavo prie tikslųjų korpuso; jau nekalbant apie tai, kad su aukštakulniais lakstyti ne taip ir paprasta.

Į mergaičių tualetą atbėgau visa uždususi ir permirkusi prakaitu.

Laimė, telefonas gulėjo ten, kur jį ir buvau palikusi – ant kriauklės, šalia muilinės.

Palinkau iš palengvėjimo, čiupau telefoną nuo kriauklės, paskubom pažvelgiau į ekraną, vėl palengvėjo pamačius, kad ekranas saugiai užrakintas, ir įsikišau į mokyklinės kuprinės priekinę kišenę.

Jei taip būtų nutikę anoje mokykloje, be priežiūros tualete paliktas telefonas nebūtų pratempęs nė penkiolikos sekundžių, ką jau kalbėti apie penkiolika minučių.

Tu dabar tarp turčių, Šanon, dingtelėjo man. Kam jiems tavo sumautas telefonas?

Pasišlaksčiusi vandeniui veidą užsimoviau kuprinę ant pečių, kaip ir dera moksluokei, susiveržiau dirželius. Dar nebuvo prie spintelės, taigi nešiojau visus tuos dvidešimt penkis kilus daiktų ant pečių. Tad tie dirželiai tokioje situacijoje tikrai pats tas.

Išėjusi iš tikslųjų korpuso ir pažvelgusi, koks ilgas ir baisus laukia kelias atgal į pagrindinį, kur vyksta pamoka, net sudejavau.

Ne, nebebėgsiu.

Ir neįstengčiau.

Jėgų visai nebelikę.

Mano žvilgsnis beviltiškai šokinėjo tarp įkalnėn vedančio tako ir sporto aikštynų.

Šioje mokyklos pusėje iš viso buvo trys aikštės.

Dvi kruopščiausiai sutvarkytos mažesnės tuščios, o didesniame aikštynė lakstė gal trisdešimt vaikinių ir jiems komanduojančios mokytojas.

Nors persiplėšk – reikia pasvarstyti, ką daryti.

Eičiau per sporto aikštynus – sutauptčiau keletą brangių minučių.

Jie manęs nė nepastebėtų.

Aš mažiukė ir vikri.

Ir dar pavargusi, nerami.

Kirsti kampą ir eiti per aikštynus atrodo visai logiška.

Taip, tolimajame aikštės pakraštyje stūkso status apžėlęs pylimas, skiriančias aikštę nuo kiemo, bet aš jį be vargo įveiksiu.

Pažvelgiau į laikrodį ir nustėrau pamačiusi, kad jau pravaikščiota penkiolika iš keturiasdešimties pamokos minučių.

Apsisprendusi perlipau žemą medinę tvorelę, skiriančią sporto erdvę nuo tako, ir sparčiai nužingsniavau prie savo tikslo.

Nuleidusi galvą ir baisiausiai besidaužančia širdimi skubėjau per tuščias aikštes ir tik priėjusi didžiausią – pilną vaikinių – sudvejojau.

Didžiuliai vaikinai.

Purvini.

Kažko pikti.

Ir visi į mane spokso.

Kad mane kur.

– Ką čia darai?

– Varyk iš aikštės!

– Po paraliais!

– Vis tos mergšės.

– Varyk gi!

Susinervinusi ir nekreipdama dėmesio į šūksnius ir replikas nuskubėjau tolyn – aiškiai sutrukdžiau jiems treniruotę.

Visu kūnu jaučiau kylančią gėdą, bandžiau paspartinti žingsnį ir leidausi nerangiai bėgti.

Žemė buvo permirkusi ir purvina nuo lietaus, tad negalėjau skubėti, kad ir kaip būčiau norėjusi pati bei visi tie sportininkai.

Pasiekusi aikštyno kraštą vos neapsiverkiau iš palengvėjimo ir užsikoriau ant stataus pylimo. Tačiau tas mano palengvėjimas tebuvo momentinis, staugiai prabėgantis jausmas. Nudiegė baisus skausmas – man į pakaušį trinktelėjo kažkas labai kietas ir sunkus. Pati nepajutau, kaip užėmė kvapą ir po kojomis susvyravo žemė.

Dar spėjau suvokti, kaip griūnu aukštiełninka, verčiuosi per purviną pylimą, o tas veriantis skausmas galvoje neleidžia blaiviai mąstyti ar bandyti suvaldyti kritimą.

Paskutinė rišli mintis prieš žnektelint ant žemės ir viskam paskęstant tamsybėje, buvo: *ir vėl viskas tas pats.*

Tačiau labai klydau.

Po tos dienos pasikeitė viskas.

Viskas.

3

Atmušami kamuoliai

Vunderkindas sužavi Akademijos trenerius. *Septyniolikmetis Džonas Kavanagas iš Dublino Blakroko rajono, šiuo metu gyvenantis Korko, Balilagino apylinkėje, po kruopščių sveikatos patikrinimų užsitikrino vietą prestižinėje Korko regbio akademijoje. Atsigavusiam po praėjusio sezono pradžioje patirtos kirkšnies traumos jaunuoliui komandos gydytojai davė leidimą toliau treniruotis. Tomeno koledžo vidurinės mokyklos auklėtinis pasiūvęs Akademijai šį savaitgalį laimėti penkioliktają kepturaitę, jis vilkės iskiliosios jaunių komandos tryliktojo numerio marškinėlius. Į talentingą centro puolėją jau žvalgosi ir užsienio treneriai – juo domisi keli Jungtinės Karalystės ir Pietų pusrutulio klubai. Paprašytas pakomentuoti tokį moksleivio iškilimą, Airijos rinktinės iki 20 metų amžiaus vyriausiasis treneris Lajamas Dileinis pabrėžė: „Mes labai džiaugiamės būsimųjų šalies žaidėjų lygiu. Regbio ateitis Airijoje šviesi.“ Paklaustas apie konkretų moksleivį iš Korko, Dileinis pareiškė: „Pastebėjome Kavanagą dar kai jis žaidė Dubline, su jo treneriais kalbamės pastaruosius pusantrų metų. Sportininkų iki 18 metų treneriai tikrai susidomėję. Akylai stebime jo raidą ir žavimės jo proto ir brandos lygiu, kurį jis taip paprastai atskleidžia aikštynė. Sulaukysiu pilnametystės juo tikrai visi labai domėsisi.“*

DŽONIS

AŠ PERVARGĖS.

Rimtai, toks išsekęs, kad vos įstengčiau išbūti neužsimerkęs ir dėmesingai klausytis. Pragariška diena virsta pragariška savaite, o kadangi šiandien pirmadienis, tai ypatingas žygdarbis.

Stačia galva į mokslus, jau nekalbant apie treniruotes ir sporto salę šešias dienas per savaitę. Taip ir iš proto galima išeiti.

Jei atvirai, jau nuo anos vasaros varau tuščiais apsisukimais – kai grįžau iš tarptautinės kampanijos su jauniais, kur žaidžiau šalia Europos geriausiųjų, iškart laukė intensyvi šešių savaitių grūdinimosi stovykla Dubline.

Paskui dešimties dienų pertrauka, o tada vėl į mokyklą ir vėl įsipareigojimai klubui bei Akademijai.

Be to, esu alkanas, ir tai gana smarkiai veikia mano nuotaiką.

Nelabai išveriu ilgas pertraukas tarp valgymų.

Dėl gyvenenos ir intensyvių treniruočių valgyti tenka reguliariais tam skirtais laiko intervalais.

Per dieną suvartojant 4500 kalorijų, mano organizmui optimalu gauti maisto kas dvi valandas.

Palikdamas skrandį tuščią ilgiau nei keturioms tampu aikštingas ir suirzęs.

Aišku, ne itin laukiu kalno žuvis su garintomis daržovėmis pietų dėžutėje, bet tokia mano rutina, kad ją kur.

Sutrikus mitybos režimui, viduje kaipmat atkunta tas piktas išbadėjęs siaubūnas.

Nė pusvalandžio aikštėje nepabuvome, o aš jau nuskyniau tris komandos draugus ir sulaukiau griežtos trenerio kritikos.

Pasiteisinčiau nebent tuo, kad kiekvieno jų sustabdymas visiškai pagrįstas – na, nebent nuožmokas.

Bet čia juk ir esmė, po galais.

Mane erzina, kai reikia taikytis prie tų, kuriems iki mano žaidimo dar augti ir augti.

Prie pienburnių tikrąja to žodžio prasme.

Pienburniai.

O aš žaidžiu su vyrais.

Dažnai suku galvą, kokio velnio žaisti mokyklos komandoje.

Man iš to – ničnieko.

Jau klubo lygis toks apyprastis, o moksleivių regbis – gryniausias laiko gaišimas.

Ypač šioje mokykloje.

Šiandien pirmoji diena po kalėdinių atostogų, bet mokyklos komanda treniruojasi dar nuo rugsėjo.

Keturis mėnesius.

Keturis nelemtus mėnesius, o atrodome pakrikę kaip niekad.

Jau milijoną kartų per pastaruosius šešetą metų keikiau tėvus, kad persikraustė.

Jei būtume likę Dubline, žaisčiau normalioje komandoje su normaliais žaidėjais, daryčiau kur kas daugiau pažangos.

Bet ne, murdausi čia, nelemtame šūdkaime, varinėjamas ne ką nusimančio trenerio, plėšausi iš paskutiniųjų, kad tik pakliūtume į atkrentamąsias rungtynes.

Pernai lygos taurę laimėjome, nes buvome solidi komanda, gebanti *žaisti* visai padorų regbį.

Šįmet mokyklą palikus keliems geriems žaidėjams, perėjome į koledžą, ir man kuo toliau, tuo neramiau, kad liksim it musę kandę.

Ir taip jaučiuosi ne aš vienas.

Šioje mokykloje liko šeši ar septyni superiniai žaidėjai, tinkami divizijai, dėl kurios kovojame, bet *čia* šuo ir pakastas.

Kad sužibėtume lygoje, reikia visų dvidešimt trijų superinių žaidėjų.

Ne pustuzinio.

Štai mano geriausias draugas Džerardas Gibsonas – jį vadiname Gibsiu – ištis išskirtinis sportininkas.

Be jokių abejonių, jis geriausias šoninis puolėjas, su koku ar prieš kokį man yra tekę žaisti šio lygio regbio varžybose, jis be didelių pastangų galėtų kilti karjeros laiptais.

Tik, skirtingai nei aš, Gibsis gyvenimo su regbiu nesieja.

Dėl profesionalo karjeros sporte keleriems metams atsisakyti merginų ir vakarėlių – anokia čia kaina. Jei jis negertų ir nerūkytų, būtų fenomenalus.

Tačiau Gibsas kitokios nuomonės, jis mieliau su pasigardžiovimu eina per visų Balilagino panų lovas ir geria tol, kol sustreikuoja kepenys ir kasa.

Mano galva, tai toks beprasmiškas laiko švaistymas.

Po eilinio suardyto mūsų naujojo 12-o numerio Patriko Filio ir mano partnerio aikštės viduryje perdavimo nebesusiturėjau ir pratrūkau ten pat, aikštės viduryje.

Išsitraukęs burnos apsaugą sviedžiau tiesiai į jį ir pataikiau į žandikaulį.

– Matai?! – užbaubiau. – Štai kaip reikia numušti taikinį!

– Atleisk, kapitone, – nuraudęs sumurmėjo centro puolėjas ir kreipėsi į mane aikštės pravarde, kurią ketvirtais metais pelniau tapęs mokyklos komandos kapitonu ir tais pačiais metais išsikovojau pirmąją tarptautinę kepuraitę. – Pasitempsiu.

Kaipmat pasigailėjau vožtelėjęs.

Patrikas šaunus vyrukas, labai geras mano draugas.

Be Gibsio, artimiausiai bendrauju su Hju Bigsu ir Patriku.

Gibsas, Filis ir Hju draugauja dar nuo Skoil Oveno berniukų pradinės mokyklos – aš jų klasėje atsidūriau paskutiniais metais prieš vidurinę.

Mus labai suartino meilė regbiui, tad visi ir draugavome per visus vidurinės metus – tiesa, tarsi pasidalijome geriausių draugų poromis: Hju artimesnis su Patriku, o aš – su tuo nelemtu Gibsiu.

Patrikas tylenis. Nenusipelnė vargšas nei mano pykčio, nei į galvą paleistos apseilėtos dantų apsaugos.

Nuleidęs galvą pribėgau prie jo, patapšnojau per petį ir burbtelėjau atsiprašydamas.

Matote? Štai dėl ko man reikia valgyti.

Dar ne pro šalį būtų ledo kompresas pimpalui.

Duokit man kaip reikiant mėsos ir daržovių ir būsiu visai kitas žmogus.

Pakantus.

Net gana mandagus.

Tačiau dabar man svarbiausia stengtis *nenualpti* iš bado ir skausmo, tad subtilybėms nėra laiko.

Mūsų šią savaitę laukia dvikova dėl atkrentamųjų taurės, o šitie vyrukai, skirtingai nei aš, laisvalaikį leidžia, na, paaugliška.

Kalėdų atostogos – puikus pavyzdys.

Aš kaip pamišėlis išsijuošęs dirbau, kad sugrįžčiau į aikštę po priverstinos pertraukos dėl traumos, o jie visi ištisas atostogas ėdė ir lakė kaip neraliuoti gyvuliai.

Pralaimėti rungtynes man nieko baisaus, jei esame akivaizdžiai silpnesni.

Tačiau susitaikyti su pralaimėjimu dėl nepakankamo pasirengimo ir disciplinos stokos negaliu, nors tu ką.

Ir nesvarbu, kad lyga moksleivių.

Tai kertasi su pamatinėmis mano vertybėmis.

Mane iš vėžių išmušė per aikštę žirgliojanti pana – eina sau, nekreipdama dėmesio, kad treniruojamės.

Susierzinęs dėbtelėjau į ją, o viduje kilo toks įsiūtis, kad sunku ir nupasakoti.

Ir viskas dėl to, kad mūsų komanda žemiau žemumų.

Kitiems moksleiviams nuspjaut, kad mes treniruojamės.

Keli vaikinukai jai šūktelėjo, bet nuo to aš tik dar labiau siutau.

Nesuprantu, ko jie jai rėkia.

Patys ir kalti.

Tie rėkaujantys mižniai verčiau jau pasitemptų ir žaistų geriau arba pamirštų svajones apie regbį.

Užuot stengęsi pasitempti, jie rėkia panai.

Prietrankos neraliuoti.

– Šauniai atlieki kapitono pareigas, Kavanagai, – bėgdamas atbulas pro mane įgėlė Ronanas Makgaris – vienas iš tų apgailėtinų naujai priimtų saugų. – Ar tavęs nepervertina? – truktelėjo per dantį tas jauniklis.

– Tu bėk ir tylėk, – perspėjau jį ir pagalvojau, kas man būtų, jei dabar sulaužyčiau jam kojas. Žiauriai nervinantis tipas.

– Gal pats savo patarimo paklausyk, – erzino Ronanas, – Dublino padugne tu.

Nusprendęs, kad baismės man nė motais, perėmiau kamuolį ir sviedžiau jam į galvą.

Kamuolys nuskriejo tiesiai ir tiksliai ten, kur ir pasiūstas – Makgariui į nosį.

– Raminkis, peštuk! – riktelėjo treneris ir nubėgo apžiūrėti veidą susiėmusį Ronaną.

Aš suprunkščiau.

Taigi kamuoliu į liūlį gavo, ne kumščiu.

Pliuškis.

– Čia komandinis žaidimas, – putojosi treneris, – ne Džonio varjetė.

– Nejaugi? – atšoviau aš, neįstengęs neužkibti už jauko. Vyriausiasis mokyklos regbio treneris ponas Malkahis manęs nemėgsta, ir tas jausmas išties abipusis.

– Taip, – staugė treneris. – Tikrai taip!

Nubėgęs prie nukritusio kamuolio pagriebiau jį ir pasukau prie jo su Makgariu, neketindamas atlyžti:

– Tada priminkite apie tai tiems lepšiams, – suurzgiau mostelėjęs į komandos draugus, – nes treniruotėje šiandien kaip mulkis plėšausi tik aš!

– Nebandyk mano kantrybės, vyruti, – sušvokštė jis. – Nežaisk.

Neįstengiau susilaikyti ir atrėžiau:

– Ne komanda, o pasityčiojimas!

– Varyk į dušą, Kavanagai, – įsakė pavojingai įraudęs treneris ir bakstelėjo man į krūtinę pirštu. – Tu išeini.

– Išeinu? – atšoviau erzindamas. – Įdomu, iš kur?

Niekur aš neišeinu.

Treneris manęs neišmes.

Gali uždrausti treniruotis.

Gali nušalinti.

Palikti po pamokų.

Tik aš dėl to nė kiek nesuku galvos. Išaušus rungtynių dienai vėl būsiu aikštėje.

– Nieko jūs nepadarysit, – pagautas nuotaikos neatlyžau.

– Nežaisk su manim, Džoni, – perspėjo treneris. – Pakanka vienintelio skambučio tavo šalies rinktinės treneriukams ir įklimpsi taip, kad vargu ar be išsikapstysi.

Šalia trenerio stovintis Ronanas piktai vaipėsi – aiškiai džiūgavo, kad dabar tai man jau tikriausiai bus riesta.

Įsiutęs dėl tokio pagrasinimo, bet supratęs, kad esu nugalėtas, išsviedžiau kamuolį aukštyn ir spyriau įnirtęs nežiūrėdamas kur, tik jaučiau, kaip gyslomis tvinksi verdantis kraujas.

Vos tik kamuolys nuskriejo po mano spyrio, įniršis kaipmat atslūgo – tarsi savaime išgaravo iš kūno.

Po galais.

Negražiai čia aš.

Tikrai nederėjo.

Trenerio grasinimas pranešti Akademijai – smūgis žemiau juostos, bet supratau, kad pelnytas.

Juk nesitvardau jo aikštyne, su jo komanda, persidirbęs ir persitreniravęs leidžiu kunkuliuoti emocijoms, užuot valdęsis.

Gyvenime nepasigailėčiau sudavęs kamuoliu Makgariui, tas niekšelis dar ne to nusipelno, o Filis ir kiti komandos draugai – visai kas kita.

Juk turėčiau būti komandos kapitonas, o elgiuosi kaip paskutinis pliuškis.

Negerai taip. Nusivyliau dėl tokio savo proveržio.

Žinau, dėl ko visa tai.

Pastaraisiais mėnesiais bandau iššokti aukščiau bambos, per greit grįžau į sportą po traumos.

Gydytojai man jau leido šią savaitę treniruotis, bet net aklas mato, kad dar nežaidžiu kaip galėčiau, ir tai mane žiauriai užknisa.

Derinti mokslus, treniruotes, klubo ir Akademijos įsipareigojimus man per sunku ir protiškai, ir fiziškai, vis nesiseka rasti tos savo vidinės drausmės, kokia nuo seno pasižymiu.

Šiaip ar taip, tai joks pasiteisinimas.

Kai pavalgysiu, atsiprašysiu Patriko ir kitų komandos vaikinių.

Pastebėjęs, kad aprimau, treneris vos linktelėjo.

– Gerai, – pasakė jis ramesniu tonu nei pirma. – O dabar marš praustis ir, dėl Dievo, bent dienele atspūšk. Tu juk dar vaikas, Kavanagai, o atrodai suvargęs.

Nelabai jisai mane mėgsta, mes kaip kokia sena sutuoktinių pora kasdien riejamės, bet dėl jo gerų intencijų neabejoju.

Jam rūpi žaidėjai, ir ne tik kiek tai susiję su regbiu. Jis ragina mus siekti aukštumų įvairiose mokyklos veiklos srityse ir vis trimituoja, kokie svarbūs egzaminų metai.

Ko gero, jis teisus, kad atrodau suvargęs – bent jaučiuosi tikrai šūdinau.

– Tau svarbūs metai, – priminė treneris. – Penkti metai kur kas reikšmingesni atestatui už šeštuosius, tad reikia, kad rinktum kuo geresnius pažymius... Velnias!

– Kas? – suglumęs paklausiau.

Nusekiau paskui trenerio siaubo sukaustytą žvilgsnį, atsiskusau ir įsistebeilijau į subliuškusi kamuolį aikštės pakraštyje.

– Šūdas, – burbtelėjau suvokęs, ką padariau.

Ta pana.

Nelemta pana, kuri pirma šlaistėsi po mūsų aikštę, dabar tįso žolėje ant nugaros.

Kamuolys guli šalia jos.

Ir ne šiaip koks.

Maniškis, kad jį kur!

Nors protu dar nespėjau visko suvokti, kojos jau nešė tenai. Bėgau, o širdis daužėsi kaip pasiutusi.

– Ei, kaip tu? – šuktelėjau bėgdamas prie jos.

Jos lūpos išleido silpną moterišką aimaną, ji pamėgino atsistoti.

Bandė keltis, bet, vargšė, niekaip neįstengė – aiškiai išsigandusi.

Nežinodamas ką daryti, ištiesiau jai rankas, norėjau padėti atsistoti, bet ji kaipmat jas nustūmė.

– Neliesk manęs! – riktelėjo kažkaip ne visai raiškiai, ir nuo to savo mosto parklupo.

– Gerai! – nevalingai žengiau žingsnį atgal ir iškėliau rankas. – Labai atsiprašau.

Ligi skausmo lėtai ji vis dėlto įstengė atsistoti, svyruodama į šalis apsidairė, veide buvo matyti visiškas suglumimas, žvilgsnis blaškėsi.

Viena ranka spausdama supurvinto sijono kraštą, kita dėl pusiausvyros laikydama regbio kamuolį, ji vėl apsižvalgė. Paklaikusiom akim.

Jos žvilgsnis nuslydo į kamuolį rankose, paskui vėl grįžo prie mano veido.

Jos akys atrodė lyg stiklinės, bet kupinos įtūžio. Mergina pajudėjo manęs link – lyg šlitinédama, lyg sélindama.

Sutaršyti jos plaukai krito ant gležnų petukų, garbanos buvo pilnos purvo ir žolių.

Priėjusi ji pliaukštelėjo kamuoliu man į krūtinę ir sušnyptė:

– Ar čia tavo?

Mane taip suglumino šios smulkutės purvais aplipusios mergaičiukės vaizdas, kad teįstengiau linktelėti.

Dieve brangus, iš kur ji čia išdygo?

Atsikrenkštęs paėmiau iš jos kamuolį ir tarstelėjau:

– Taip, čia mano.

Ji tokia maža, velniškai miniatiūrinė – man vos iki krūtinės.

– Tu man skolingas sijoną, – suniurzgė ji, vis dar gniauždama audinį palei klubus. – Ir porą pėdkelnių, – pridūrė pažvelgusi į didžiulę skylę kūno spalvos pėdkelnėse.

Ji dar kiek apsižiūrėjo, tada pažvelgė man į veidą, akys prisimerkė.

– Gerai, – atsakiau ir linktelėjau, nes, jei atvirai, nesumočiau, ką, po velnių, dar atsakyti.

– Ir atsiprašymą, – pridūrė mergaitė ir vėl susmuko ant žemės.

Griuvo ant užpakalio ir net suinkštė nuo smūgio.

– Velnias, – sumurmėjau. Nusviedęs šalin kamuolį priėjau jai padėti. – Aš nenorėjau...

– Liaukis! – Ji vėl atstūmė mano rankas. – Oi, – sudejavo raukydamasi. Pakélusi rankas šnopusdama delnais susiėmė veidą. – Mano galva.

– Ar tau viskas gerai? – paklausiau, nelabai suprasdamas, ką dar daryti.

Gal pakelti, nekreipiant dėmesio į jos protestus?

Nors turbūt nederėtų.

Bet ir čia juk nepaliksiu.

– Džoni! – suriko treneris. – Kaip ji? Ar tu ją sužeidei?

– Viskas gerai, – atsiliečiau ir krūptelėjau, kai mergina garsiai žagtelėjo. – Tau juk viskas gerai?

Per tą paną dabar turbūt ir įklimsiu.

Lyg be jos bėdų neturėčiau.

Susibariau su treneriu.

Kad vos nenuroviau galvos mergaitei, irgi nieko gero.

– Kodėl tu taip? – sušnabždėjo ji, spausdama savo mažą veiduką dar mažesnėmis rankutėmis. – Sužeidei mane.

– Atsiprašau, – pakartojau aš. Jaučiausi keistai bejėgis, ir tas jausmas man visai nepatiko. – Aš netyčia.

Ji šniurkštelėjo, tada jos mėlynos akys pritvinko ašarų, ir manyje lyg kažkas perlūžo.

Kad mane kur.

Apimtas siaubo iškėliau rankas ir išpyškinau:

– Aš žiauriai atsiprašau, tikrai!

Tada pritūpiau ir pakėliau ją nuo žolės.

– Dieve, – sumurmėjau bejėgiškai, padėdamas jai atsistoti, – tik *neverk*.

– Pirmoji mano diena čia, – svyrudama šniurkštelėjo nosimi ji. – Nauja pradžia, o aš visa mėšlina.

Ir tikrai – *visa mėšlina*.

– Tėtis mane nugalabys, – toliau žiopčiojo ji, gniauzdama suplėšytą sijoną. – Uniformai šakės.

Tada ji iš skausmo sušvokštė, ranka, kuria laikė sijoną, akimirksniu pakilo prie smilkinio, nuplėštas sijono gabalas nukrito ant žemės.

Aš tik nevalingai išpūčiau akis – taip jau būna, pamačius moterį vienais apatiniais.

Vaikinai prapliupo švilpti ir šaukti.

– Dieve mano! – suriko ji, negrabiai bandydama pasikelti nusmukusį sijoną.

– Pirmyn, gražuole!

– Pasisukiok prieš mus!

– Nepezėkit, išgamos! – riktelėjau komandos draugams ir užstojau merginą, kad jie nematytų.

Girdėjau, kaip man už nugaros vaikinai laido juokelius, juokiasi ir nusišneka, bet neįsidėmėjau nė žodžio, nes taip kurtinamai daužėsi širdis.

– Štai, – nusimovęs per galvą daviau jai savo marškinėlius. – Apsirenk.

– Jie nešvarūs, – sukūkciojo ji, bet nepuolė manęs stumti, kai užmoviau juos jai per galvą.

Ji įkišo rankas į rankoves, o aš pajutau begalinį palengvėjimą, kai tie mano marškinėliai ją pridengė ligi kelių.

Dieve, kokia ji vis dėlto mažutė.

Ar jai jau tiek metų, kad lankytų vidurinę?

Nepasakyčiau.

Dabar ji atrodė be galo jaunutė ir... liūdna.

– Kavanagai, ar mergaitei viskas gerai? – paklausė treneris.

– Viskas gerai! – lote išlojau žodžius.

– Vesk ją į raštinę, – nurodė jis. – Ir tegu ją apžiūri Madžela.

Madžela mokykloje suteikia pirmąją pagalbą. Ji dirba valgykloje, ir kai kas nors susižeidžia, kreipiasi į ją.

– Klausau, – atsakiau sutrikęs, tada greit pasilenkiau paimti suplyšusio jos sijono ir kuprinės.

Priėjau arčiau, o ji nuo manęs atsitraukė.

– Aš tik noriu tau padėti, – pasakiau jai nutaikęs kuo švelnesnį balsą, iškėlęs rankas, lyg norėdamas parodyti, kad neketinu jos skriausti. – Nuvesiu tave į raštinę.

Ji buvo kažkokia lyg apdujusi, tad išsigandau, kad nebūtų smegenų sukrėtimo.

Žinant, kaip man sekasi, greičiausiai taip ir bus.

Po paraliais.

Užsimetęs kuprinę ant peties, užsikišęs jos sijoną už šortų juosmens, pridėjau delną jai ant nugaros ir pabandžiau ją užstumti ant statoko pylimo, skiriančio aikštyną nuo kitų mokyklos teritorijų.

Ji klibikščiavo kaip ką tik gimusi kumelaitė, turėjau atsispirti staiga kilusiam norui ją apkabinti per pečius.

Po poros minučių vis tiek teko apkabinti, nes ji vis klupinėjo.

Mane apėmė panika.

Suluošinau tą velnio paną.

Sutrenkiau galvą.

Užsidirbsiu nušalinimą nuo pamokų už nesuvaldytą įniršį ir dar, ko gero, orderį mane suimti.

Bjaurybė aš.

– Atsiprašau, – vis kartojau, vilko žvilgsniu palydėdamas visus žioplus, sumaniusius sustoti ir spoksoti, kaip mudu su ja sraigės greičiu judame mokyklos link.

Ji buvo su mano marškinėliais – tarsi su kokia suknele.

Man šalia jos baisiai šalo speneliai, nes tevilkejau sportinius šortus, kojines ir sportbačius.

Ak, ir dar ant peties buvo permesta ta velnio rožinė kuprinė.

Tegu žiūri kiek tik nori, o man svarbiausia, kad kas apžiūrėtų mergaitei galvą.

– Aš tikrai žiauriai atsiprašau.

– Nebeatsiprašinėk, – suvaitojo ji, spausdama galvą.

– Aha, atsiprašau, – sumurmėjau jausdamas, kaip ši gležnutė mergaitė į mane remiasi. – Bet atsiprašau – noriu, kad būtų aišku.

– Niekas neaišku, – sušvokštė ji, įsitempusi nuo mano prisilietimo. – Sukasi žemė.

– Dieve, nesakyk taip, – iškošiau ir dar tvirčiau ją suėmiau. – Nereikia taip sakyti.

– Kodėl tu taip metei? – suinkštė ta mažutė gležnutė būtybė, purvina nuo galvos ligi kojų.

– Nes aš šiknius, – paaiškinau, pasitaisiau jos rausvą kuprinę ant nugaros ir vėl ją apkabinau. – Dažnai susimaunu.

– Tu taip tyčia?

– Ką? – Nuo jos žodžių net sustojau kaip įbestas. – Ne. – Tada pasilenkiau ir pažvelgiau jai į akis, susiraukiau ir pridūriau: – Aš tavęs tikrai tyčia neskriausčiau.

– Tikrai?

– Tikrai, – suniurzgėjau, tada viena ranka ją prisitraukiau dar arčiau savęs. – Tikrų tikriausiai.

Dabar sausis.

Šlapia.

Žvarbu.

Tačiau dėl kažkokios keistos trikdančios priežasties viduje visas degte degiau.

Atrodo, mano žodžiai mergaitę apramino. Ji giliai atsikvėpė ir matomai atspalaidavo, visu svoriu atsirėmė į mane.